

at vi ogsaa i denne Tid indgaaende har drøftet Kastration af Pattegrise, som jeg dog maa anse for et Spørgsmaal af mindre Betydning end dette.

Den næste Sag, jeg vil berøre, angaar Akkord. Det vilde være heldigt, om Folk, der lever over Evne, kunde komme til at føle den fulde Konsekvens deraf. Det er en smuk Tanke, som ligger til Grund for Loven af 14. April 1905 om Tvangsakkord udenfor Konkurs, men den bør ikke misbruges. Det er saa rimeligt, at Forretningsfolk hjælpes over Vanskelighederne. Det vilde være blodig Synd og Uret, om en ung Købmand f. Eks., der i god Tro har givet Kredit til usolide Kunder, skulde være forhindret i at fortsætte og maaske derved i at komme paa Fode igen, fordi en enkelt Kreditor modsatte sig Akkord. Men ganske anderledes stiller det sig med Folk, der har levet over Evne og derved er kommet i Forlegenhed. De burde efter min Mening aldrig have Akkord, men gaa fallit, hvorved de pekuniært set blev mindre farlige for deres Omgivelser. Paa Forbrug burde der ikke gives Akkord. Man kan lade være at købe mere, end man kan betale. Det er et ganske andet Forhold med den handlende, der ikke ved at købe mere, end han kan betale, kan siges at udvise Letsindighed, fordi han køber for at sælge, hvorimod den, der køber for at bruge det købte, altid har handlet letsindigt, hvis han kommer i Vanskeligheder, fordi hans Forbrug har staaet i Misforhold til hans Indtægter. Jeg vil derfor haabe, at Lovens § 39, der bestemmer, at det ogsaa skal staa aabent for andre end handlende, Fabrikanter og Skibsredere at faa Akkord, maa bruges med Varsomhed. Det kan selvfølgelig ikke hindres, at en Sælger giver en Forbruger Kredit, det maa blive hans Sag. Det farlige er, at Folk, der lever over Evne, tidt optræder med en vis Suffisance, som skal styrke Kreditten. De er tidt store, naar de skal købe, men smaa, naar de skal betale. Jeg for mit Vedkommende synes, de altid er smaa og mest, naar de køber. Den Slags forlorne Flottenhejmere bør ikke tages under Armene ad Lovgivningens Vej. Det at købe, naar man kender sine Indtægter og ved, at man ikke kan betale, burde, selv om det ikke kan rammes af Loven, anses for lige saa uheldigt som at bedrage. Der er i Virkeligheden ikke en Væsensforskel. Der var for nogle Aar siden saa megen Tale om den lovbeskyttede Usædelighed. Dette vil jeg kalde den lovbeskyttede Uredelighed. Men langt, langt værre stiller Forholdet sig dog, naar

Debitor *kan* betale, om end ikke straks saa dog i Tidens Løb. Der er det efter min Mening ganske forkasteligt, at Autoriteterne hjælper ham til at bibringe sine Medmennesker Tab, som de maaske kan have særdeles svært ved at bære. Og værre endnu er det, naar Autoriteterne i saadanne Tilfælde endog selv fremtvinger Akkord. Jeg tager et Eksempel. En stor Godsbesidder — om det her drejer sig om Besiddelse af et Grevskab, et Baroni, et Stamhus eller Fideikommissgods, er ganske ligegyldigt — var ved en, lad mig sige: uheldig Administration og ved godmodig Kritikløshed og manglende Begreb om Penge og Pengesager kommet i en betydelig Gæld. Justitsministeriet tog Affære, og en Administration blev indsat. Man undsaa sig ikke for at byde Kreditorerne under Halvdelen af deres Tilgodehavende. Jeg sagde til en af Administratorerne, jeg kendte personlig, at jeg ikke begreb, at man vilde gaa ind derpaa, og jeg fik det forbløffende Svar, at de var nødte til det, for ellers løb de den Risiko slet intet at faa. Jeg ved med positiv Sikkerhed, at Administratorerne virkelig har lagt dette Pres paa Kreditorerne og sagt dem, at de havde at tage Tilbudet, hvis de overhovedet vilde have noget. Jeg deler ganske Opfattelse med Jeppe paa Bjerget: „Hvis det er Lov og Ret, saa siger jeg, at Loven den er slet“ . . . (Afbrydelse: Det var ikke Jeppe, det var Skriverhans!) Det er rigtigt, det er Skriverhans. Her er ikke Tale om et Tilfælde, hvor de Folk, der, som rimeligt er, har vist Godsbesidderen Tillid, ikke kan faa deres Penge, de kan faa hver Øre i Tidens Løb, men den af Justitsministeriet indsatte Administration anser det for rimeligt og retfærdigt, for nemmere og hurtigere at komme over det, at lade saa mange Mennesker lide et stort Tab, ja endog tvinger dem til at lide det uden Nødvendighed. Et Gods med fideikommissarisk Baand har jo Tiden for sig. Jeg kender en af Kreditorerne, en næringsdrivende; han var Begynder og uformuende, men netop derfor maatte han give Kredit for ikke at miste en stor Kunde. Hans Tilgodehavende voksede op til Titusinder, og det var et haardt Slag for ham at maatte lade sig nøje med under Halvdelen. Ogsaa han fik Valget mellem at gaa paa Akkord og intet at faa. Hvad skulde han gøre? Havde han intet faaet, havde det for ham selv betydet store økonomiske Vanskeligheder. Nu blev Administrationen hævet efter en halv Snes Aars Forløb. Hvad havde der været i Vejen for at forlænge den i 5 eller 10 Aar, saa Folk kunde have faaet alle deres Penge? Hvad